

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/21/2022
Identifikačné číslo spisu: 7114225191
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7114225191.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. E., narodeného XX. M. XXXX, T., G. X, zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Kerecman spoločnosť s ručením obmedzeným, Košice, Rázusova 1, IČO: 36 588 725 proti žalovanému C. I. L., narodenému XX. D. XXXX, T., T. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Jánom Mikul'akom, Košice, Františkánska 5, o zaplatenie 7.826 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice (pôvodne na Okresnom súde Košice I) sp. zn. 15C/287/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. mája 2021 č. k. 9Co/80/2020-234, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol prvým rozsudkom z 28. marca 2017 č. k. 15C/287/2014-104, ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. augusta 2018 sp. zn. 3Co/253/2017 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže z odôvodnenia rozhodnutia nebolo zrejmé, na základe akého titulu si žalobca uplatnil konkrétny nárok a rovnako odôvodnenie muselo obsahovať zdôvodnenie zákonných predpokladov uplatneného nároku s tým, že súd prvej inštancie v rozsudku neuviedol, v čom spočívalo porušenie právnej povinnosti, ktorá zakladá všeobecnú zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť.

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom z 13. novembra 2018 č. k. 15C/287/2014-163 v spojení s opravným uznesením z 23. marca 2020 č. k. 15C/287/2014-220 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.826 eura so 17,6 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 13. novembra 1998 do zaplatenia a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podanú žalobu žalobca odôvodňoval z titulu uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve uzavretej so žalovaným dňa 5. januára 1998, na základe ktorej žalovanému žalobca poskytol finančnú čiastku vo výške 6.638,78 eura (200.000 Sk), v zmysle ktorej sa mal ako tichý spoločník podieľať na zisku vo výške 17 % z vkladu na dobu

každých aj započatých 6 mesiacov až do vypovedania a vyplatenia dohodnutej sumy. Dňa 13. novembra 1998 žalovanému poskytol ďalšiu finančnú čiastku v hodnote 1.600 DM (1.161 eura) a taktiež sumu 790 Sk (26,22 eura). V roku 1998 žalobca podal na žalovaného trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, kde si uplatnil aj náhradu škody. Žalobca mal za to, že žalovaný listom zo dňa 2. marca 1999, jeho pohľadávku uplatnenú titulom náhrady škody uznal s tým, že Okresný súd Košice I rozsudkom z 21. mája 2014 sp. zn. 6T/34/2005 oslobodil obžalovaných C. I. L. a R. L. spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2. júla 2014, pričom žalobca ako poškodený bol so svojim nárokom na náhradu škody uplatneným v trestnom konaní, odkázaný na občianskoprávne konanie. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť s poukazom na vydaný rozsudok v trestnom konaní, ktorým bol oslobodený spod obžaloby, keďže predmetné skutky nie sú trestným činom. Poukazoval na premlčanie uplatneného nároku, pričom uplatnený nárok zákonným spôsobom neuznal.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 12. mája 2021 č. k. 9Co/80/2020-234 rozsudok súdu prvej inštancie z 13. novembra 2018 č. k. 15C/287/2014-163 v spojení s opravným uznesením z 23. marca 2020 č. k. 15C/287/2014-220 zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd apeloval na to, že súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy titulom všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to aj s odkazom na § 415 Občianskeho zákonníka, keďže mal za to, že žalovaný porušil aj toto zákonné ustanovenie, nakoľko už od roku 1992 sa v médiách spomínali nigérijské podvody s poukazom na citovaný článok, a napriek tomu žalovaný použil peniaze žalobcu na deblokáciu pohľadávky nigérijskej spoločnosti, čím nepostupoval s náležitou opatrnosťou vyplývajúcou z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka a svojim nezodpovedným konaním spôsobil žalobcovi škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uviedol, že v konaní bolo nesporne preukázané, že medzi sporovými stranami došlo k podpísaniu listiny označenej ako zmluva o tichom spoločenstve, ktorú súd prvej inštancie odôvodnil ako zmluvu uzavretú medzi fyzickými osobami a to správne, keďže žalobca bol tam označený ako E. B., G. X, T. ako tichý spoločník a žalovaný ako súkromná firma GASTRO divízia 03 pán L. I., T. XX, T. a v článku 1 sa tichý spoločník zaviazal poskytnúť podnikateľovi finančnú čiastku 200.000,- Sk a podieľať sa s ním na podnikaní (bez bližšej špecifikácie) s tým, že v čl. 2 má tichý spoločník právo na podielu zo zisku podľa vzájomnej dohody vo výške 17 % z vkladu na dobu každých aj započatých 6 mesiacov až do vypovedania a vyplatenia dohodnutej sumy s tým, že tichý spoločník sa nepodieľa na strate podnikateľa, pričom predmetná zmluva o tichom spoločenstve na č. l. 63 spisu bola uzavretá v Košiciach dňa 5. januára 1998. Opätovné poskytnutie sumy 200.000,-Sk ale iným titulom, z vykonaného dokazovania nevyplývalo. Odvolací súd tiež uviedol, že súd prvej inštancie vec právne posúdil titulom náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 415 Občianskeho zákonníka s poukazom na učené skutkové vyhodnotenie ale vec nesprávne právne posúdil, keďže aj keď konštatoval, že zavinenie žalovaného v tomto konaní bolo preukázané tým, že žalovaný poskytnuté peniaze žalobcu použil nie s náležitou opatrnosťou vyplývajúcou z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, a svojim nezodpovedným konaním mal spôsobiť žalobcovi škodu, keďže poskytnuté peniaze žalobcu použil na deblokáciu pohľadávky nigérijskej spoločnosti, aj keď sa v médiách v roku 1992 spomínali nigérijské podvody, pričom žalovaný mal za to, že poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobcov jemu ako aj žalobcovi prinesú zisk s tým, že aj sám, tak ako to aj vyplýva z obsahu trestného spisu 6T/34/2005, bol uvedený do podvodu a preto bol aj súdom v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby pre trestný čin podvodu, podľa odvolacieho súdu nemožno z tohto konania žalovaného so zreteľom na nenaplnenie zákonných predpokladov v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, konštatovať ani zavinenie žalovaného, prípadne porušenie právnej povinnosti, keďže konkrétna právna povinnosť, ktorú by mal žalovaný dodržať t. j. v prospech žalobcu aj plniť, nevyplývala ani z konkrétne uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, nakoľko predmetnou zmluvou o tichom spoločenstve žalobca žalovanému len poskytol finančné prostriedky za účelom podieľania sa s ním na podnikaní bez konkrétneho určenia, čo potvrdil aj ten fakt, že až dňa 29. januára 2001 doručil žalobca žalovanému výpoveď z účasti tichého spoločníka, nakoľko zo strany žalovaného od poskytnutia finančnej čiastky vo výške 235.000 Sk nedošlo k sľúbeným podnikateľským aktivitám a to z dôvodu nevyplatenia žiadnych dohodnutých finančných čiastok s okamžitou splatnosťou poskytnutých financií v hotovosti aj s

úrokom (viď list žalobcu zo dňa 29. januára 2001) s apelom aj na to, že žalobca po stretnutí v banke so žalovaným dňa 13. novembra 1998, opätovne mal zložiť v prospech žalovaného sumu 1.600 DM a 790 Sk. Preto požičanie peňazí pramenilo z účasti žalobcu ako tichého spoločníka na podnikaní žalovaného, nakoľko sám žalobca v konaní tvrdil, že žalovanému požičal (poskytol) peniaze na projekt kúpy podniku D. čo vyplývalo z obsahu spisu. Odvolací súd dodal, že v prípade len nekonkrétneho použitia peňazí, by bol nárok žalobcu premlčaný, nakoľko v takomto prípade by žalobca nemusel čakať na skončenie trestného konania, a nárok by si mohol uplatniť titulom bezdôvodného obohatenia, v znení uplynutia premlčacej lehoty podľa § 107 Občianskeho zákonníka s tým, že ani v prípade požičania peňazí a uplatnenia tohto nároku titulom náhrady škody, konanie žalovaného z hľadiska v konaní učiného právneho posúdenia veci nevykazovalo predpoklady z hľadiska právneho posúdenia v zmysle § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, so zreteľom na v tomto rozsudku učinené odôvodnenie. Nakoľko súd prvej inštancie zistený skutkový stav správne vyhodnotil, následne ale nesprávne právne posúdil v zmysle naplnenia zákonných predpokladov titulom zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže konanie žalovaného nepramení z porušenia akejkoľvek právnej povinnosti, prípadne titulom zavinenia žalovaného s tým, že naplnenie zákonných predpokladov titulom náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka má kumulatívnu podobu t. j. pre ich naplnenie sa požaduje naplnenie všetkých zákonných predpokladov titulom náhrady škody, nemožno žalovaného zaviazat' na náhradu škody, čím odpadá dôvodnosť preskúmania ďalšej odvolacej námietky titulom priznaného príslušenstva z istiny. Odvolací súd rovnako apeloval na to, že uznanie záväzku tak, ako ho právne posúdil súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, že listom zo dňa 2. marca 1999, žalovaný uznal uplatnenú pohľadávku žalobcu, čo sa týka právneho posúdenia v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, je nesprávne, keďže právne posúdenie v tomto znení vyžaduje, že ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval, pričom z upozornenia na porušenie zákona - pokus o zmier zo dňa 2. marca 1999 naplnenie zákonných predpokladov uznania dlhu nevyplýva, t. j. konkrétny dôvod a výška dlhu t. j., že uplatnený nárok pozostáva zo sumy 200.000 Sk a následne zo sumy 1.600 DM a 790 Sk, ktorú mal žalobca žalovanému poskytnúť dňa 13. novembra 1998, čím je toto podanie žalovaného neurčité v dôvode a výške, čo má aj vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Nakoľko súd prvej inštancie, nesprávne právne posúdil naplnenie zákonných predpokladov titulom náhrady škody, ako aj uznania dlhu, odvolací súd v zmysle § 388 CSP napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej len „dovolateľ“), ktoré odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok a to:

A. Či uplatnený nárok žalobcu je potrebné posúdiť podľa ustanovení o náhrade škody (§ 420 Občianskeho zákonníka), vydania bezdôvodného obohatenia (§ 451 Občianskeho zákonníka), resp. vrátenia pôžičky (§ 657, § 563 Občianskeho zákonníka), prípadne iného ustanovenia záväzkového práva.

B. V prípade, ak ide o nárok na plnenie z bezdôvodného obohatenia, vrátenia pôžičky alebo obdobný nárok, či došlo k jeho premlčaniu, t. j. kedy začala plynúť premlčacia doba, či došlo k jej spočívaniu (§ 112 Občianskeho zákonníka) a kedy (by) uplynula.

C. Podporne aj právneho posúdenia uznania dlhu žalovaným (podľa § 558 Občianskeho zákonníka), pretože jej vyriešenie malo vplyv na rozloženie dôkaznej povinnosti.

3.1. Právne posúdenie veci odvolacím súdom je podľa dovolateľa nesprávne. Dovolateľom uplatnený nárok bolo potrebné posúdiť podľa ustanovení záväzkového práva (zmluvy o pôžičke § 657 a § 563 Občianskeho zákonníka), pričom takto uplatnený nárok nie je premlčaný, pretože bol uvedením rovnakých rozhodujúcich skutkových okolností uplatnený dovolateľom v trestnom konaní, v ktorom dovolateľ riadne pokračoval, v dôsledku čoho premlčacia doba v období od 28. apríla 1999 do 2. júla 2014 neplynula a žaloba bola tak podaná pred jej uplynutím, keďže bola súdu doručená 8. októbra 2014. Navyše žalovaný svoj dlh riadne uznal v zmysle § 588 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho dôkazné bremeno o tom, že dlh v čase jeho uznania netrval, ťažilo žalovaného. Dovolanie považuje za prípustné aj preto, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tento dôvod je daný tým, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k otázke právneho posúdenia uplatneného nároku a neobsahuje žiadne právne posúdenie hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami. Konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, že zakladá prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania. Dovolateľ sa odkazuje na judikatúru dovolacieho súdu, ktorá uznáva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia v prípade, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže byť skutočnosťou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 220 písm. f) CSP (sp. zn. 3Obdo/39/2016, sp. zn. 3Obdo/14/2017, sp. zn. 4Obdo/57/2016). Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí však žiadnym spôsobom nevysvetlil z akých dôvodov nemala byť žaloba žalobcu posúdená podľa iných ustanovení hmotného práva ale práve iba podľa § 420 Občianskeho zákonníka resp. z akých dôvodov by nárok žalobcu podľa iných ustanovení hmotného práva neobstál, hoci okrajovo sa zaoberal aj jeho kvalifikáciou ako nároku z bezdôvodného obohatenia. Súd pri riešení otázky nedal na ňu dostatočne jasnú odpoveď, nevysvetlil z akého dôvodu právne vec posudzoval a pripustil právne posúdenie veci dvoma protichodnými spôsobmi (náhrada škody i bezdôvodné obohatenie) pričom obstáť môže len jedno právne posúdenie. Pokiaľ odvolací súd uzavrel, že nárok žalobcu posudzovaný ako nárok z bezdôvodného obohatenia je premlčaný, vyriešil túto otázku v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, pretože nevzal do úvahy, že uplatnením nároku v trestnom konaní dochádza k spočívaniu plynutia premlčacích lehôt. Ako je zrejmé v tejto veci z porovnania uplatnenia nároku žalobcom v trestnom konaní a v žalobe podanej v tomto konaní, žalobca odôvodňuje svoje právo na plnenie voči žalovanému rovnakými skutkovými okolnosťami a preto ide o rovnaký nárok. Odvolací súd nesprávne vykladal ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka, tým že list žalovaného z 2. marca 1999 nie je uznaním dlhu. Formalistický prístup odvolacieho súdu k tejto otázke tak popiera účel inštitútu uznania dlhu. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie z 13. novembra 2018 č. k. 15C/287/2014-163 potvrdí a prizná plnú náhradu trov odvolacieho i dovolacieho konania alternatívne, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi plnú náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu vyjadril a navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalobcu zaviazal k úhrade trov konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo. Dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je procesne prípustné, ale nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

5.1. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

5.2. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.3. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

5.4. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

5.5. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

5.6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

6. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal (i) nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, (ii) svojvoľné skutkové závery, (iii) nedostatky v procese hodnotenia dôkazov a (iv) nesprávne právne posúdenie.

6.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

6.2. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom

na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

6.3. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

6.4. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a úvah vychádzal, keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil naplnenie zákonných predpokladov titulom náhrady škody, ako aj uznania dlhu, čo vyvolalo potrebu napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zmeniť tak, že žalobu žalobcu zamietol.

6.5. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zosumarizoval ustálený skutkový stav a konštatoval, že v konaní bolo nesporne preukázané, že medzi sporovými stranami došlo k podpísaniu listiny označenej ako zmluva o tichom spoločenstve, ktorú súd prvej inštancie odôvodnil ako zmluvu uzavretú medzi fyzickými osobami a to správne, keďže žalobca bol tam označený ako E. B., G. X, T. ako tichý spoločník a žalovaný ako súkromná firma N. divízia 03 pán L. I., T. XX, T. a v článku 1 sa tichý spoločník zaviazal poskytnúť podnikateľovi finančnú čiastku 200.000,- Sk a podieľať sa s ním na podnikaní (bez bližšej špecifikácie) s tým, že v čl. 2 má tichý spoločník právo na podielu zo zisku podľa vzájomnej dohody vo výške 17 % z vkladu na dobu každých aj započatých 6 mesiacov až do vypovedania a vyplatenia dohodnutej sumy s tým, že tichý spoločník sa nepodieľa na strate podnikateľa, pričom predmetná zmluva o tichom spoločenstve na č. l. 63 spisu bola uzavretá v Košiciach dňa 5. januára 1998. Opätovné poskytnutie sumy 200 000 Sk ale iným titulom, z vykonaného dokazovania nevyplývalo.

6.6. Keďže z výsledkov vykonaného dokazovania tak, ako to aj uviedol súd prvej inštancie vyplynulo, čo žalovaný ani nepopieral, že žalobca mu ako fyzickej osobe odovzdal predmetnú sumu, aj odvolací súd správne konštatuje, že žalovaný vo veci je správne vecne pasívne legitimovaný a dodal, že z uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, ako aj z jej právnej kvalifikácie v zmysle § 673 Obchodného zákonníka ale nevyplýva dohoda na aký účel má byť vklad tichého spoločníka použitý, keďže z intencií zákona § 673 ods. 1 Obchodného zákonníka len vyplýva, že zmluvou o tichom spoločenstve sa zaväzuje tichý spoločník poskytnúť podnikateľovi určitý vklad a podieľať sa s ním na jeho podnikaní a podnikateľ sa zaväzuje na platenie časti zisku vyplývajúcej z podielu tichého spoločníka na výsledku podnikania a preto aj keby mal žalobca vedomosť o tom, že žalovaný vykonáva svoju podnikateľskú činnosť prostredníctvom obchodnej spoločnosti GASTRO s. r. o., z výsledkov vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, by to malo byť jednoznačne preukázané, pričom žalobca finančné prostriedky vo výške 200.000 Sk poskytol (zmätočne žalobca uvádzal, že požičal) podnikateľovi I. L. bez presného určenia účelu poskytnutia finančných prostriedkov, keďže zo zmluvy o tichom spoločenstve to konkrétne nevyplýva, čím nie sú dôvodné odvolacie námietky o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného. Rovnako to vyvracia aj procesný útok žalobcu, že finančné prostriedky vo výške 200.000 Sk poskytol žalobca žalovanému nie titulom uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, keďže v trestnom konaní (viď

bod 7. ako aj odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Košice I, 6T/34/2005 sa uvádza, že požičanie peňazí bolo učinené titulom uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve).

6.7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil titulom náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ako aj § 415 OZ s poukazom na učinené skutkové vyhodnotenie, ale vec nesprávne právne posúdil, keďže aj keď konštatoval, že zavinenie žalovaného v tomto konaní bolo preukázané tým, že žalovaný poskytnuté peniaze žalobcu použil nie s náležitou opatrnosťou vyplývajúcou z ust. § 415 OZ, a svojím nezodpovedným konaním mal spôsobiť žalobcovi škodu, keďže poskytnuté peniaze žalobcu použil na deblokáciu pohľadávky nigérijskej spoločnosti, aj keď sa v médiách v roku 1992 spomínali nigérijské podvody, pričom žalovaný mal za to, že poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobcov jemu ako aj žalobcovi prinesú zisk s tým, že aj sám, tak ako to aj vyplýva z obsahu trestného spisu 6T/34/2005, bol uvedený do podvodu a preto bol aj súdom v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby pre trestný čin podvodu. Podľa odvolacieho súdu nemožno z tohto konania žalovaného so zreteľom na nenaplnenie zákonných predpokladov v zmysle § 420 ods. 1 OZ, konštatovať ani zavinenie žalovaného, prípadne porušenie právnej povinnosti, keďže konkrétna právna povinnosť, ktorú by mal žalovaný dodržať t. j. v prospech žalobcu aj plniť, nevyplýva ani z konkrétne uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, nakoľko predmetnou zmluvou o tichom spoločenstve žalobca žalovanému len poskytol finančné prostriedky za účelom podieľania sa s ním na podnikaní bez konkrétneho určenia, čo potvrdzuje aj ten fakt, že až dňa 29.1.2001 doručil žalobca žalovanému výpoveď z účasti tichého spoločníka, nakoľko zo strany žalovaného od poskytnutia finančnej čiastky vo výške 235.000 Sk nedošlo k sľúbeným podnikateľským aktivitám a to z dôvodu nevyplatenia žiadnych dohodnutých finančných čiastok s okamžitou splatnosťou poskytnutých financií v hotovosti aj s úrokom (viď list žalobcu zo dňa 29. januára 2001) s apelom aj na to, že žalobca po stretnutí v banke so žalovaným dňa 13. novembra 1998, opätovne mal zložiť v prospech žalovaného sumu 1.600 DM a 790 Sk. Preto požičanie peňazí pramenilo z účasti žalobcu ako tichého spoločníka na podnikaní žalovaného, nakoľko sám žalobca v konaní tvrdil, že žalovanému požičal (poskytol) peniaze na projekt kúpy podniku Sabina Sabinov, čo vyplýva z obsahu spisu. Odvolací súd dodal, že v prípade len nekonkrétneho použitia peňazí, by bol nárok žalobcu premlčaný, nakoľko v takomto prípade by žalobca nemusel čakať na skončenie trestného konania, a nárok by si mohol uplatniť titulom bezdôvodného obohatenia, v znení uplynutia premlčacej lehoty podľa § 107 OZ s tým, že ani v prípade požičania peňazí a uplatnenia tohto nároku titulom náhrady škody, konanie žalovaného z hľadiska v konaní učiného právneho posúdenia veci nevykazuje predpoklady z hľadiska právneho posúdenia v zmysle § 415 OZ a § 420 OZ, so zreteľom na v tomto rozsudku učinené odôvodnenie. Odvolací súd poukázal, že nakoľko súd prvej inštancie zistený skutkový stav správne vyhodnotil, následne ale nesprávne právne posúdil v zmysle naplnenia zákonných predpokladov titulom zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, keďže konanie žalovaného nepramení z porušenia akejkoľvek právnej povinnosti, prípadne titulom zavinenia žalovaného s tým, že naplnenie zákonných predpokladov titulom náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 OZ má kumulatívnu podobu t. j. pre ich naplnenie sa požaduje naplnenie všetkých zákonných predpokladov titulom náhrady škody, nemožno žalovaného zaviazat' na náhradu škody, čím odpadá dôvodnosť preskúmania ďalšej odvolacej námietky titulom priznaného príslušenstva z istiny. Odvolací súd tiež apeloval na to, že uznanie záväzku tak, ako ho právne posúdil súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, že listom zo dňa 2. marca 1999, žalovaný uznal uplatnenú pohľadávku žalobcu, čo sa týka právneho posúdenia v zmysle § 558 OZ, je nesprávne, keďže právne posúdenie v tomto znení vyžaduje, že ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval, pričom z upozornenia na porušenie zákona - pokus o zmier zo dňa 2. marca 1999 naplnenie zákonných predpokladov uznania dlhu nevyplýva, t. j. konkrétny dôvod a výška dlhu t. j., že uplatnený nárok pozostáva zo sumy 200.000 Sk a následne zo sumy 1.600 DM a 790 Sk, ktorú mal žalobca žalovanému poskytnúť dňa 13. novembra 1998, čím je toto podanie žalovaného neurčité v dôvode a výške, čo má aj vplyv na plynutie premlčacej lehoty.

6.8. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvýhodňuje postavenie veriteľa. Uznanie dlhu nemá za následok zánik pôvodného záväzku a jeho nariadenie novým záväzkom z dôvodu uznania. Písomné uznanie dlhu čo do dôvodu i výšky, má podľa § 110 ods. 1 OZ ten následok, že plynutie

pôvodnej premlčacej doby sa preruší a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba. Neformálne uznanie dlhu (napr. ústne uznanie alebo uznanie konkludentným konaním alebo zaplatením splátky a pod.) nemá za následok vznik právnej domnienky podľa § 558 OZ, ani prerušenie premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 OZ, ako aj nejasné a neurčité uznanie dlhu, so zreteľom na dôvod a výšku dlhu, keďže na to, aby uznanie dlhu malo účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, čo sa podľa odvolacieho súdu v danom prípade právne nestalo. Nakoľko súd prvej inštancie, nesprávne právne posúdil naplnenie zákonných predpokladov titulom náhrady škody, ako aj uznania dlhu, odvolací súd v zmysle § 388 CSP napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

6.9. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, na základe akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

6.10. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

6.11. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porovnaj ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

6.12. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, odvolací súd postupoval v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15

CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Krajský súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodol tak, že jeho skutkové a právne závery nemožno považovať za svojvoľné, neudržateľné, ani prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z tohto hľadiska preto nemožno postupu odvolacieho súdu nič vytknúť a námietky žalobcu preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

6.13. Z niektorých dovolacích formulácii vyplýva, že dovolateľ namieta v kontexte zmätočnej vady podľa § 420 písm. f) CSP nesprávne (či rozporuplné) právne posúdenie veci. K tomu dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

6.14. V tomto kontexte hodno zdôrazniť, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

6.15. Napokon dovolateľ namieta, že odvolací súd opomenul skutočnosť, že preukázané zárobkové a majetkové pomery žalobcu odôvodnili jeho oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 2/3, ktoré mu bolo priznané pre toto konanie uznesením okresného súdu č. k. 15C/287/2014-32 a odvolací súd mu neposkytol pred vydaním vlastného zmeňujúceho rozhodnutia vo veci samej možnosť pre naplnenie dôvodov podľa § 257 CSP preukázať a výrok o povinnosti náhrady trov konania odôvodnil tým, že žalovaný bol v konaní procesne úspešný a zároveň nezistil, že žalobca spĺňa predpoklady pre rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 257 CSP. Na túto námietku žalobcu dovolací súd konštatuje, že oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle v § 138 ods. 1 O. s. p. (v čase vydania uznesenia) neznamená súčasne aj zbavenie zodpovednosti účastníka konania za výsledok sporového konania. To znamená, že v prípade, ak účastník konania, ktorý bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov bude celkom, resp. čiastočne neúspešný v konaní, bude za podmienok § 396 ods. 2 CSP, § 255 ods. 1 CSP zaviazaný na znášanie náhrady trov konania účastníkovi, ktorý v konaní mal celkom alebo čiastočný úspech (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo/181/2007, 6Obo/103/2008 zo dňa 29. mája 2009).

6.16. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

7. V prejednávanej veci žalobca ďalej uviedol dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok a to:

- A). Či uplatnený nárok žalobcu je potrebné posúdiť podľa ustanovení o náhrade škody (§ 420 Občianskeho zákonníka), vydania bezdôvodného obohatenia (§ 451 Občianskeho zákonníka), resp. vrátenia pôžičky (§ 657, § 563 Občianskeho zákonníka), prípadne iného ustanovenia záväzkového práva.
- B. V prípade, ak ide o nárok na plnenie z bezdôvodného obohatenia, vrátenia pôžičky alebo obdobný nárok, či došlo k jeho premlčaniu, t. j. kedy začala plynúť premlčacia doba, či došlo k jej spočívaniu (§ 112 Občianskeho zákonníka) a kedy (by) uplynula.
- C. Podporne aj právneho posúdenia uznania dlhu žalovaným (podľa § 558 Občianskeho zákonníka),

pretože jej vyriešenie malo vplyv na rozloženie dôkaznej povinnosti.

8. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

9. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

10. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

12. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd posúdil uplatnený nárok žalobcu podľa § 420 OZ so záverom, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov vzniku náhrady škody (bod 38), pretože nepreukázal protiprávnosť konania žalovaného a ani jeho zavinenie, resp. alternatívne ako nárok z vydania bezdôvodného obohatenia (bod 39), ktorý však je premlčaný, pretože premlčacia lehota podľa § 107 OZ uplynula pred podaním žaloby. Zároveň konštatoval, že žalovaný svoj dlh (listom z 2. marca 1999) neuznal, pretože tento list nemá náležitosti uznania dlhu podľa § 558 OZ. Je názoru, že odvolací súd žalobcom uplatnený nárok mal posúdiť podľa ustanovení záväzkového práva (zmluvy o pôžičke § 657 OZ, § 563 OZ), pričom takto uplatnený nárok nie je premlčaný, pretože bol uvedením rovnakých rozhodujúcich skutkových okolností uplatnený žalobcom v trestnom konaní, v ktorom žalobca riadne pokračoval, v dôsledku čoho premlčacia doba v období od 28.4.1999 do 2.7.2014 neplynula a žaloba bola tak podaná pred jej uplynutím, keďže bola súdu doručená 8.10.2014. Navyše žalovaný svoj dlh riadne uznal v zmysle § 588 OZ, v dôsledku čoho dôkazné bremeno o tom, že dlh v čase jeho uznania netrval, ťažilo žalovaného.

13. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietal A). Či uplatnený nárok žalobcu je potrebné posúdiť podľa ustanovení o náhrade škody (§ 420 Občianskeho zákonníka), vydania bezdôvodného obohatenia (§ 451 Občianskeho zákonníka), resp. vrátenia pôžičky (§ 657, § 563 Občianskeho zákonníka), prípadne iného ustanovenia záväzkového práva a odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/144/2010, ktorý definoval východiská posudzovania predstieraných úkonov a platnosti zastretých právnych úkonov, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn.

5Cdo/55/1998 definujúcimi znaky a podstatné náležitosti právneho úkonu zmluvy o pôžičke, rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Cdo/146/2008, 2Cdo/92/2010 definujúcim podmienky vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

13.1. Dovolací súd v zhode so závermi vyslovenými v rozsudku odvolacieho súdu konštatuje, že v konaní neboli naplnené predpoklady pre uplatnenie náhrady škody tak, ako ich vyžaduje ust. § 420 OZ, a to a) porušenie právnej povinnosti, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, d) zavinenie. V konaní bolo správne právne posúdené, že na strane žalovaného absentovalo preukázanie zavineného konania, ktoré by nesporne zakladalo kumulatívne naplnenie všetkých podmienok pre úspešné preukázanie vzniku nároku na náhradu škody (bod 38 rozsudku krajského súdu).

13.2. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu (§ 451 OZ) dovolací súd uvádza, že ust. § 451 ods. 2 OZ ako aj ust. § 454 OZ definuje, čo sa považuje za bezdôvodné obohatenie. Je ním majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu, z právneho dôvodu ktorý odpadol, z nepoctivých zdrojov tým, že sa za neho plnilo, hoci podľa práva mal plniť sám. Záväzok vydať bezdôvodné obohatenie vo všeobecnosti nevzniká v dôsledku protiprávnosti, ale vzniká za splnenia zákonom stanovených podmienok. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je viazané na splnenie subjektívnych predpokladov a má ju každý, kto sa na úkor iného obohatil, stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje účinky (7Cdo/85/2013 NS SR). V posudzovanej právnej veci odvolací súd nezistil naplnenie podmienok a predpokladov pre uznanie žalobcovho nároku titulom bezdôvodného obohatenia ako uvádza dovolateľ, nakoľko plnenie (v rade poskytovaných súm zo strany žalobcu v prospech žalovaného), vrátane uzavretej Zmluvy o tichom spoločenstve neukladali žalovanému povinnosť, ako s nimi naložiť, na aký účel sú určené, na plnenie akého záväzku mali slúžiť.

13.3. Vo vzťahu k pôžičke, tak ako je upravená v ust. § 657 OZ (Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu) vyplýva, že zmluvou neformálneho charakteru, reálnou zmluvou, čo znamená, že zmluvné strany môžu zmluvu uzavrieť akýmkoľvek spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o obsahu ich dojednania, pričom k založeniu zmluvného vzťahu dochádza reálnym odovzdaním veci. Podstatnými náležitosťami takejto zmluvy je prenechanie druhovo určených vecí, vrátenia veci rovnakého druhu, dočasnosť ponechania, faktické odovzdanie veci dlžníkovi. Reálna podstata zmluvy o pôžičke je naplnená i vtedy, keď veriteľ poukáže zo zmluvy o pôžičke podľa zmluvného dojednania s dlžníkom (dohoda o platobnom mieste) peňažnú čiastku na účet dlžníkovho veriteľa, pričom sa dlžník zaviazal mu takto poskytnutú čiastku v dojednanej dobe vrátiť (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28. júna 2017, sp. zn. 33Cdo/2627/2016; rovnako aj sp. zn. 28Cdo/3790/2008, sp. zn. 33Cdo/671/2011, sp. zn. 33Cdo/3912/2010, sp. zn. 33Cdo/3756/2013). Podľa rozhodnutia 20Cdo/3334/2012 (NS ČR), ak veriteľ prenecháva dlžníkovi peniaze, k jej uzavretiu dochádza až odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Podľa rozhodnutia 29Cdo/3977/2011 (NS ČR) nie je vylúčené, aby v prípade, že predmet pôžičky (peniaze) nebol dlžníkovi odovzdaný a zmluva o pôžičke nevznikla, a hoci bola zmluva označená ako zmluva o pôžičke pri splnení podmienok podľa § 51 OZ posúdená ako zmluva nepomenovaná. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. februára 2010, sp. zn. 4Cdo/13/2009, NS SR sp. zn. 21Cdo/4520/2007 z 11. decembra 2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/403/2014 z 16. decembra 2015). V otázke premlčania tohto nároku dovolací súd poukazuje napr. na rozhodnutie 33Odo/846/2006 (NS ČR) podľa ktorého právo na plnenie

zo zmluvy sa premlčuje vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ, pričom začiatok plynutia premlčacej doby je spájaný s okamihom, keď sa právo mohlo po prvý raz vykonať. Ak nebola splatnosť dlhu dohodnutá, ustanovená právnym predpisom, alebo určená v rozhodnutí, možno o splatenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek, ten je povinný plniť v zmysle § 563 OZ prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Ak môže veriteľ vyvolať splatnosť dlhu (požiadať dlžníka o zaplatenie), potom - objektívne posudzované - môže svoje právo aj vykonať (podať žalobu na súd). Prvá objektívna možnosť vykonania je teda daná okamihom, kedy veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať.

13.4. Zo zmluvy o tichom spoločenstve, ktorú súd prvej inštancie a odvolací súd správne posúdil, že ide o zmluvu medzi fyzickými osobami, v ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť finančnú čiastku 200.000 SK a podieľať sa (bez bližšej špecifikácie) na podnikaní označeného subjektu s tým, že má mať právo na podiel zo zisku vo výške 17 % z vkladu na dobu každých aj započatých 6 mesiacov až do vypovedania tohto kontraktu a vyplatenia dohodnutej odmeny. Z konania vedeného na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde tiež vyplynulo, že označený žalobca vykonal úkon odstúpenia od tejto dohody (dňa 29. januára 2001 doručil vypovedanie Zmluvy). Dovolací súd v zhode so závermi vyslovenými odvolacím súdom bod 37 odôvodnenia) uvádza, že z uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, ako správnej kvalifikácie podľa § 673 Obchodného zákonníka nevyplýva dohoda na aký účel mal byť vklad zo strany žalobcu poskytnutý. Titulom absencie naplnenia tejto podmienky - účel použitia alebo určenia poskytnutých finančných prostriedkov zo strany žalobcu, preto nie je preukázaný/naplnený predpoklad, že s týmto vkladom žalovaný nakladal bez právneho dôvodu, alebo v rozpore s účelom určenia. Nie je preto možné konanie žalovaného považovať za bezdôvodné obohatenie, a na tom základe žiadať vrátiť poskytnuté finančné plnenie.

13.5. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľa, že je potrebné tento právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vyhodnotiť aj podľa § 657 OZ (zmluva o pôžičke), § 563 OZ (splnenie dlhu) dovolací súd konštatuje, že žalobca poskytol žalovanému finančnú čiastku v hodnote 6.638,78 Eur (200.000 Sk, titulom Zmluvy o tichom spoločenstve dňa 05. januára 1998). Dňa 13. novembra 1998 mu poskytol ďalšiu finančnú čiastku v sume 1.168 Eur (1 600 DM a 790 Sk, čo predstavuje sumu 26,22 Eur). Vo vzťahu k sume 6.638,78 Eur absentuje preukázanie skutočnosti, že ide o pôžičku pre preukázanie naplnenia určenia povinnosti žalovanému túto časť finančných prostriedkov vrátiť. Vo vzťahu k sume 1.160 Eur a 26.22 Eur, ktoré boli poskytnuté dňa 13. novembra 1998 absentuje právna skutočnosť, že išlo o pôžičku, jej splatnosť. V prípade, ak absentuje uvedenie splatnosti poskytnutých finančných prostriedkov a za predpokladu, že išlo o pôžičku, je táto splatná podľa § 563 OZ (dlžník/žalovaný je povinný tieto prostriedky vrátiť prvý deň po doručení výzvy na plnenie zo strany veriteľa/žalobcu). Z konania vyplýva, že uvedené finančné prostriedky žalobca poskytoval žalovanému za účelom ich zhodnotenia ako investíciu (vklad) s očakávaním dosiahnutia výnosu, o čom svedčí aj výška úrokov dohodnutá v Zmluve o tichom spoločenstve a aj následné vklady vykonané po uzavretí predmetnej zmluvy. Z uvedeného je preto možné vyvodiť záver, že v danom prípade ide o investovanie finančných prostriedkov za účelom dosiahnutia zhodnotenia v podobe úrokov. Z konania nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali dôvodnosť tvrdenia dovolateľa, že na právny vzťah je nutné aplikovať § 657 OZ, § 563 OZ a plnenie podriaďiť pod nárok na vrátenie pôžičky.

13.6. Vo vzťahu k požiadavke dovolateľa zaoberať sa aj iným ustanovením záväzkového práva pod ktoré by bolo možné predmetný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným z hľadiska podriaďiť, dovolací súd uvádza, že sa jedná o inominátnu (nepomenovanú) zmluvu, ktorá má prvky/znaky dohody o zhodnotení poskytnutých finančných prostriedkov, avšak absentuje prejav zhodnosti vôle strán, že v prípade nezdaru vzniká nárok minimálne na vrátenie istiny vkladu. Z uvedeného dôvodu si žalobca tento stav zaviniť sám, ak bez náležitej opatrnosti nakladal s finančnými prostriedkami, tieto investoval na účet žalovaného, ktorý ich znehodnotil, nie len čo do deklarovaného výnosu, ale aj čo do istiny. Tejto skutočnosti zodpovedá aj oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 31. marca 2014 pod sp. zn. 6T/34/2005, ktorým bol žalovaný oslobodený spod obžaloby a žalobca bol so svojim nárokom odkázaný na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02.07.2014. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je možné podriaďiť pod ustanovenie § 657 OZ (Zmluva o pôžičke), tak ako sa mylne domnieva dovolateľ, a to pre absenciu preukázania

skutočnosti, že dlžník/žalovaný sa zaviazal peniaze vrátiť po uplynutí dohodnutej doby. Dovolací súd konštatuje, že vyjadrenie žalovaného, ktorým prejavil vôľu uhradiť pohľadávku nie je možné vyhodnotiť ako uznanie nároku žalobcu titulom absencie podmienok a predpokladov podľa ust. § 558 OZ (podrobnejšie rozbor pod písmenom c) predmetného rozhodnutia).

14. Najvyšší súd uzatvára, že odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu na ktoré poukázal dovolateľ sa neodklonil od podstaty všeobecných právnych záverov dovolacieho súdu uvedených v rozhodnutiach. Odvolací súd zamietol žalobu z dôvodu, že v konaní bolo nesporne preukázané, že medzi sporovými stranami došlo k podpísaniu listiny označenej ako zmluva o tichom spoločenstve. Nosné dôvody (ratio decidendi) odvolacieho súdu, na základe ktorého bola žaloba zamietnutá nie sú v kolízii s právnymi závermi zodpovedajúcimi ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Odvolací súd o nastolenej právnej otázke (s meritórnym významom pre jeho rozhodnutie) rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu a teda napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

15. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods.1 písm. a) CSP namietal B). V prípade, ak ide o nárok na plnenie z bezdôvodného obohatenia, vrátenia pôžičky alebo obdobný nárok, či došlo k jeho premlčaniu, t. j. kedy začala plynúť premlčacia doba, či došlo k jej spočívaniu (§ 112 Občianskeho zákonníka) a kedy (by) uplynula.

15.1. Dovolateľ je názoru, že pokiaľ

odvolací súd uzavrel, že nárok žalobcu posudzovaný ako nárok z bezdôvodného obohatenia je premlčaný, pretože premlčacia doba podľa § 107 OZ uplynula pred podaním žaloby (bod 39), vyriešil túto otázku v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, pretože nevzal do úvahy, že uplatnením nároku v trestnom konaní dochádza k spočívaniu plynutia premlčacích lehôt (§ 112 OZ). Poukázal a rozsudok Najvyššieho súdu SR 5Cz27/83 z 22. decembra 1983 - R 29/1985, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cz 14/73 z 29. októbra 1973 - R 31/1974, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cz 28/83 z 22. decembra 1983, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR z 24. októbra 1979 Cpj 35/78 - R 22/1979.

15.2. Dovolací súd vo vzťahu k uplynutiu premlčacej doby uvádza, že sa čiastočne stotožňuje s dovolaním v tej časti, v ktorej dovolateľ poukazuje na to, že ak po skončení trestného stíhania nedôjde k úhrade nároku (za predpokladu jeho preukázania), plynutie premlčacej doby pokračuje (rozsudok NS SR sp. zn. 5Cz/27/83 zo dňa 22. decembra 1983, R 29/1985, rozsudok NS SR sp. zn. 2Cz/14/73 zo dňa 29. novembra 1973-R31/1974, ako aj rozsudok NS SR sp. zn. 5Cz/28/2003 zo dňa 22. decembra 1983) a to z dôvodu, že trestné konanie začaté v roku 1999 až do 02. júla 2014 (právoplatnosť rozsudku o oslobodení spod obžaloby) má za následok spočívanie lehôt pre uplatnené nároky na náhradu škody a podobne (peňažného charakteru) a nakoľko žaloba bola podaná dňa 08. októbra 2014 a v konaní sa riadne pokračovalo, nárok by nepodliehal premlčaniu. Otázkou premlčania však dovolací súd nerieši, nakoľko má za to, že v konaní bolo riadne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným nešlo o uzavretie Zmluvy o pôžičke, išlo o inominátnu (nepomenovanú) zmluvu, ktorá má prvky investovania, avšak bez preukázania povinnosti vrátenia týchto prostriedkov. Žalobca si bol preto vedomý, že vstupuje do právneho vzťahu neistého charakteru, pričom sa môže stať, že sa finančné prostriedky určené na investovanie nezhodnotia, a to ani čo do vkladu. Na takto zistenom skutkovom základe, preto s poukazom na závery odvolacieho súdu, ako aj obsah spisu, dovolací súd nevyhovel ani tejto časti dovolania, nakoľko nemal za preukázané naplnenie podmienok pre vrátenie vkladu titulom bezdôvodného obohatenia, ani nároku na náhradu škody, ani poskytnutej pôžičky. Právny vzťah, ktorý bol ustálený v rámci dokazovania súdom prvej inštancie a na odvolacom súde nezakladá nárok žalobcu na vrátenie poskytnutého vkladu (niekoľkých vkladov v rade).

16. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods.1 písm. a) CSP namietal C). Podporne aj právneho posúdenia uznania dlhu žalovaným (podľa § 558 Občianskeho zákonníka), pretože

jej vyriešenie malo vplyv na rozloženie dôkaznej povinnosti.

16.1. Dovolací súd zhodne so závermi odvolacieho súdu uvádza, že predmetná listina musí spĺňať základné atribúty tak, aby bolo možné z jej obsahu vyvodit', kto právny úkon uskutočnil, voči komu tento úkon smeruje a čo je obsahom právneho úkonu. Dovolací súd zdôrazňuje, že v listine absentuje konkrétny dôvod a výška dlhu. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/92/2019 z 29. októbra 2020 vyplýva, že „uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom, túto funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Uznanie dlhu je však možné urobiť až po tom, čo dlh vznikol, spravidla, keď sa stal splatným.“

16.2. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cbo/4052/2013 vyplýva, že uznanie právneho úkonu dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorý možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol. Okrem všeobecných náležitostí prepísaných pre právny úkon je k jeho platnosti potrebná písomná forma, t. j. vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Zákon nevyžaduje, aby sa dlžník v certifikačnom prejave zaviazal na plnenie, ale stačí, že z obsahu je zrejmé, že je si vedomý svojej povinnosti plniť, resp. že je na plnenie dlhu pripravený. Nie je tiež nevyhnutné uviesť výslovne dôvod dlhu priamo v certifikačnom prejave, avšak uznávací prejav musí obsahovať také údaje, z ktorých za prípadnej pomoci výkladu OZ dôvod dlhu nepochybne vyplýva. Nestačí, ak dlžník aj veriteľ vie, o aký dlh a v akej výške ide, ale vzhľadom k obligatórnej písomnej forme úkonu - musia byť tieto údaje uvedené v písomnom prejave vôle aspoň z neho musí vôľa bez pochybností vyplývať.

16.3. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/79/2005 z 28.02.2006 vyplýva, že uznanie dlhu je jedným zo spôsobov zabezpečenia záväzku, ktorý zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe, ktorý možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) je k jeho platnosti treba písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výška.

17. Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že v posudzovanej právnej veci absentujú náležitosti uznania záväzku, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností zakladali záver o obsahu záväzku v čase vykonania úkonu a preto v tejto časti je dovolanie a nastolená otázka dovolateľom skutkovo a právne riešená odvolacím súdom správne, pričom dovolací súd nenašiel odklon od ustálenej judikatúry v tomto smere.

18. Keďže dovolacia námietka žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v ňom vymedzených právnych otázkach (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) je nedôvodná a vzhľadom na neopodstatnenosť námietky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu ako celok podľa ustanovenia § 448 CSP zamietol.

19. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), preto mu dovolací súd proti žalobcovi priznal v súlade s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.